

GNISTEN

nr. 1 1978

Organ for Kommunistisk Universitetslag

6. årg.

Veien fram går utelukkende tilbake

Sv-studenter ved Landbrukshøyskolen og Veterinærhøyskolen har laget et kompendie på 107 sider som bærer tittelen "Studiesirkel i landbrukspolitikk". Her tar en mål av seg til å forklare hvorfor småborgerskapets klassekamp for å bevare den lille eiendom, hemme utviklingen av produktivkreftene og få "auka overføringar frå andre næringar" (s.100) må støttes, ja faktisk er identisk med en sosialistisk landbrukspolitikk.

Sjølberging

er et gjennomgangstema i denne sammenheng, og defineres som nasjonal produksjon av eksistensnødvendige varer som mat, energi og maskiner. Hovedargumentet for sjølberging er henvisning til "den globale matvarekrise" (s.4), som to sider lenger bak inrømmes å være forårsaket av at matvareproduksjonen stort sett tilpasses prisene på verdensmarkedet og ikke de sultne millioners behov. Og en forsøker seg heller ikke på å påvise at krisa i dag er absolutt, altså skyldes "ressursmangel". Vi har en fordelingskrise, en krise som skyldes en bestemt fordeling av produksjonsmidlene. Og til tross for at en understreker at denne blir totalt upåvirket av en stopp i norsk kornimport, identifiserer en seg fullt og helt med den norske imperialismen og hevder at "vi(!) baserer vår matforsyning på at skjevhetene opprettholdes" (s.7). Det skal etter sigende være umulig å arbeide for revolusjon og rettferdig ressursfordeling så lenge en ikke først tvinger den norske imperialismen til å kjøpe mindre og/eller betale skikkelig for seg. Fram for en anstendig norsk imperialisme!

Om en så antar at befolkningsveksten skulle bli større enn økningen i produksjonskapasiteten, at matproduksjonen som i dag begrenses av et bestemt økonomisk system i framtida også skulle støte på tekniske begrensninger, er det et argument for å stenge produktivkreftene inne bak nasjonale skranke, bekjempe utvikling og innføring av produktivitetssøkende teknologi, og konservere eiendomsforhold som effektivt hemmer utviklingen av produktivkreftene?? Naturligvis ikke. Men småborgeren ser nasjonal sjølberging som eneste alternativ til en evigvarende imperialisme, og kan dermed ikke oppfatte dette dilemma. Når problemet er imperialismen, som nødvendigvis må produsere en stadig større relativ overbefolkning og bare utvikler produktivkreftene i den grad dette øker profitten, så blir perspektivet en nasjonal og internasjonal sosialistisk revolusjon. På den proletariske internasjonalismens grunn må en så forvandle den imperialistiske arbeidsdelingen til en sosialistisk arbeidsdeling og utvikle produktivkreftene med tanke på en "sjølberging" av hele verden. Men

sosialismen har alltid vært et skremmende perspektiv for småborgeren, som i stedet vil skape sin selvvrettferdige idyll bak stengte grenser. De skjønner ikke at hemming av produktivkreftene blir nøyaktig like reaksjonært med tanke på en sultende verden, om en likevel skulle klare å fø den delen av verdens befolkning som tilfeldigvis befinner seg innenfor de norske grensene.

Det andre argumentet for større sjølforsyning er at "det gjør oss mindre avhengig av andre land" (s.5) noe som må være en del av en langsiktig strategi "slik at en fredelig overgang til sosialismen ikke får de tragiske konsekvenser som i eksemplet med Chile" (s.6). Vi sitterer fra det Kommunistiske Manifest: "Borgerskapet har ved sin utnyttelse av verdensmarkedet gjort produksjonen og forbruket i alle land kosmopolitisk; Det har til stor sorg for de reaksjonære revet bort den nasjonale grunnen under industrien." Og SV sørger fortsatt. De har imidlertid ikke latt seg lamme av sorgen, men som gode reaksjonære setter en seg som mål å bygge opp igjen den nasjonale grunn under industrien. Og selv om kapitalens utvikling gjør paroler om "økonomisk sjølråderett" for utviklede imperialistiske land som Norge stadig mer illusoriske, er det selvsagt mulig å presse fram større nasjonal produksjon innen enkelte sektorer. Utgangspunktet for kommunistenes syn på om dette er ønskelig, er en vurdering av de politiske og økonomiske konsekvenser krav om nasjonal sjølberging under kapitalismen vil få for arbeiderklassen.

Politisk vil dette innebære at arbeiderklassen må mobiliseres bak småborgerskapet og den del av borgerskapet som produserer for det nasjonale marked, i deres kamp for omfattende statlige overføringer og beskyttelse bak stengte grenser. Da kapitalen, for å forøke seg hurtigere, stadig søker vekk fra en rekke sektorer som produserer eksistensnødvendige varer, blir inngripen i kapitalens bevegelseslover påkrevet for å øke produksjonen i ulike sektorer. En omfattende statlig styring av kapital til ønskede sektorer blir altså nødvendig, og like nødvendig blir en statlig regulering av lønningene. En arbeiderklasse i "ansvarlig" samarbeid med "sin egen" kapital for å nå felles mål (sjølberging) og en utviklet korporativ stat blir dermed en nødvendig forutsetning for en sjølberging som er verd navnet. At en slik utvikling er borgerskapets beste garanti mot en sosialistisk revolusjon, er SV forhindret fra å oppfatte. For som alle sosialdemokrater hevder de at sosialisme er "styring med kapital" som skal "oppnås fullt ut" (se s. 105!). Sosialisme er ikke styring av kapital, men tvert om avskaffelse av kapitalforholdet, noe som bare er mulig etter arbeiderklassens revolusjonære overtagelse av produksjonsmidlene, nødvendigvis også av de som fra før er underlagt styring fra den borgerlige stat. Når en ikke oppfatter et kvalitativt brudd mellom statskapitalisme og sosialisme, finner vi det helt konsekvent at en har tro på fredelig/ubevæpnet overgang til SVs "sosialisme", statskapitalisme. De økonomiske konsekvenser en na-

Forts. s. 2

Noen SVere og Lenin

Sist høst kom det ut et hefte med tittelen "Introduksjon til Lenin", utgitt av Universitetet SV. Utgivelsen av hefte er et forsøk fra ei såkalt "venstregruppe" i SV på å framstille seg som leninister og samtidig være medlem i det anti-leninistiske SV. "Gruppen" klarer å begrunne sitt medlemskap i SV, ikke ut fra sine egne pretensjoner, men derimot som klare anti-leninister. I en rekke av kjernespørsmålene markerer "venstre-SVere" en klar avstandtagen til Lenin som f. eks. i spørsmålet om det kommunistiske partiets rolle.

I den første artikkelen kalt "Leninismen og SV", peker Sørensen på de småborgerlige og borgerlige strømninger i SV. Han finner det samme i AKP og NKP. Årsaken er at ingen av partiene har en marxistisk klasseanalyse hvor hovedmotsigelsen går mellom arbeiderklassen og borgerskapet, og at småborgerskapet er den mest konsekvente reaksjonære klassen. Motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet er uforsonlig

i et utviklet kapitalistisk samfunn. Denne uforsonligheten gjenspeiler seg i hvilket forhold arbeiderklassen skal ha til det borgerlige statsapparat. SVs statsforståelse er reformistisk sier Sørensen. "Sentralt i denne forbindelse står partiets krav om å overta diverse krisetruede industrigrener, noe som framstilles som "samfunnsmessig styring". "Det prinsipielt feilaktige her, fortsetter han, er at man over

later til den borgerlige staten å løse kapitalismens problemer, samtidig som man for det første sprer illusjoner om at kapitalismen virkelig kan løse sine kriser og at staten er klassenøytral, for det andre at man ikke oppfordrer til selvstendig arbeiderkamp, men binder arbeiderklassen til det borgerlige samfunn". SVs anti-imperialistiske arbeid er også i strid med marxismen-leninismen. Partiet setter den norske nasjonen og ikke den internasjonale arbeiderklassen opp mot imperialismen. For SV har hele folket felles interesser, småborgerskapet blir konsekvent støttet på sine egne premisser. Den analyse og de konklusjoner Sørensen her trekker, er langt fra nye. KUL/KA har vært de mest konsekvente motstandere av SVs

reformisme og småborgerlige politikk.

Men KUL/KA stopper ikke opp her, slik Sørensen gjør, men anviser det instrumentelle arbeiderklassen nødvendigvis må ha for å gjennomføre sin historiske oppgave. Dette instrument er det kommunistiske parti bestående bl.a. av de mest framskredne arbeiderklasseelementer. En fornektelse av det kommunistiske partis rolle er samtidig en fornektelse av en leninistisk strategi for det kommunistiske samfunn. Alt annet enn anerkjennelse av det kommunistiske partis ledende rolle såvel under kapitalismen som under proletarietets diktatur, vil utvilsomt måtte føre til spontanisme og reformisme. Derfor rammes Sørensen & Co av den samme kritikken han selv anfører overfor SV.

forts. s. 4

sjonal sjølberging får for arbeiderklassen framtrer med all tydelighet i kravet om økte overføringer til bøydene fra andre næringer. Hvem står på fabrikkgulvet og skaper de verdiene som skal overføres? og hva får en eventuelt til å tro at kapitalistklassens stat skulle ta fra profitten? At det er mer å ta forutsetter jo nettopp at arbeiderklassen lar være å ta det den kan. En overgang til norsk produksjon av en rekke produkter som tidligere ble importert vil naturligvis også forverre arbeiderklassens situasjon. F. eks. vil tilstrekkelig norsk produksjon av råfosfat (til kunstgødning) medføre at svært fattige forekomster måtte utnyttes, med tilsvarende gigantisk forbruk av arbeidskraft og energi. Hvilke følger dette får for arbeiderklassens levestandard burde være innlysende.

At en økt nasjonal produksjon på ingen måte sikrer arbeiderklassen forsyninger må videre understrekes. Arbeiderklassen disponerer pr. def. ikke over produksjonsmidler (og der produktene som skapes ved hjelp av disse, og dette gjelder selvsagt i like stor grad eierne er norske kapitalister/småborgere eller utenlandske.

Tror en for ramme alver at nasjonale produksjonsmidleiere er mer moralske/lettere å presse enn utenlandske, og at de ikke benytter seg maksimalt av en vanskelig forsyningsituasjon? En studie av norske bonders framferd under siste krig bør være lærerikt i så måte.

TEKNOLOGI.

Alle teoretiske anfektelser en gjør seg over dette emnet gjennomsyses av at en småborger er ute av stand til å se forskjell på kapitalisme og industri. "Industriell landbruk bygges sin eksistens på en kapitalistisk produksjonsmåte" heter det faktisk (side 8). Underforstått: Sosialisme og industriell landbruksproduksjon er uforenelig! (At en ikke tror kapitalisme kjennetegnes ved "størst mulig grad av fri konkurranse" og "uinnskrenket privat eiendomsrett" viser bare at en mentalt befinner seg i det forrige århundre og aldri har hørt om monopol enn si statsintervensjonisme). Vi får høre at det verste ved utviklingen av kapitalisme/industri er både at produktiviteten og bruksstørrelsen går opp, og at ønsket om senke produksjonskostnader "favoriserer maskinell arbeidskraft" foran manuell (samme side). Det som gjør at marxismen kan betegne kapitalismen som progressiv sammenliknet med tidligere produksjonsmåter, nemlig at den utvikler produktivkraftene, reduserer den nødvendige arbeidstid og dermed legger grunnlaget for sosialismen, det blir av SV definert som et problem, ja selve hovedproblemet!

Nå er det imidlertid ikke slik at SV her er helt på jordet. Snarere dreier det seg om en slags forståelse av at ens egen klasse, småborger-skapet, nettopp trues av denne utviklingen, og at en bevaring av flest mulige småborgere ("flesteproduksjonsmåte", s. 99) krever en aktiv kamp mot innføring av ny teknologi og industrialisering av jordbruket. For at denne kamp ikke skal framtre i all sin reaksjonære prakt blir det nødvendig for SV-studentene å lage en ideologisk overbygning som tilslører sammenhengene, (jfr. def. av ideologi som nødvendig, falsk bevissthet). De viktigste bestanddeler i bygverket er "mer sjølberging", mye økologi, noe eierlykke samt trivsel på landsbygda.

Forestillingen om at industriell landbruksproduksjon nødvendigvis er fundamentalt utilpasset naturen og samspillet der, bygger på nevnte forveksling. En observerer at kapitalistisk produksjon ofte medfører rovdrift som på lengre sikt kan ødelegge produksjonsgrunnlaget, og trekker ut fra sine klasseinteresser den konklusjon at industriell produksjon alltid må fungere slik.

At industriell landbruk utviklet under en sosialistisk planøkonomi må fungere ressurs- og miljødeleggende, savner en naturligvis ethvert grunnlag for å kunne påstå. All utvikling og bruk av ny teknologi vil jo her nettopp måtte bygge på en langsiktig ressursbetraktning sammen med ønsket om å øke produktiviteten og redusere den nødvendige arbeidstid.

For å belyse forholdet teknologi-bruvsstørrelse-ressurser kan vi se på utnyttelsen av maskinparken i landbruket. Her innses SV-skriventen at det står dårlig til og skynder seg å hevde at et "uttrykk for utnyttelsesgraden ville være verdiløst" for vi har "flere små bruk" (s. 17). Nettopp dette gjør jo en undersøkelse ineressant! Resultatet av undersøkelsen viser det seg likevel at en kjenner til, og det oppsummeres (s. 101-2) helt korrekt med at landbruket er overmekanisert og samtidig svært ineffektivt. Og her framtrer småborgerens evige dilemma. Gitt småbruksstrukturen fører mekanisering for å løse ineffektivitetsproblemet til en overmekanisering med urasjonell utnyttelse av maskinene og dermed ineffektivitet! Vi ser at små bruksenheter er fundamentalt utilpasset maskinell produksjon og at problemet dermed er uløselig innen rammen av den lille eiendom. I fortvilelse over disse livets harde realiteter innrømmes at en rasjonell maskindrift krever at "en må bryte inn i småeiendomsstrukturen som ennå fins i gode jordbruksdistrikt", og i et forsøk på å redde ressursvern-maska påstår en den også krever at en må "kutte ut de dårlige områdene". For å ta det siste først, dreier det seg om å medvirke til fornuftige enheter der dette er mulig, og dessuten er det naturligvis, ved i første omgang fornuftige samarbeidstiltak, mulig å forbedre strukturen også i slike strøk. Det er tvert imot ved å tviholde på de små, selvstendige enhetene at en er sikret at kapitalismens jernlov vil kutte ut de små".

Og til det første: Til tross for at SV vil ha en viss maskinell drift (traktor og enskjørsplog), forstår at rasjonell maskinutnyttelse krever større enheter og burde forstå at fornuftig maskinbruk er fornuftig ressursstruktur, så går en likevel inn for å bevare, ja endog øke, tallet på småbruk!

På samme måte kan vi nevne det forhold at vekslende dyrking av ulike kulturer er nødvendig for å unngå utpining av jorda. Vil en ha maskinell drift og fornuftig maskinutnyttelse, krever dette enheter som er store nok til å ha utstyr til dyrking av de ulike vekster og samtidig kunne utnytte dette effektivt. Småbruk må enten være overmekanisert og ineffektivt som innebærer rovdrift på arbeidskrafta for å overleve, eller drive ensidig å pine ut jorda. Eller vanligst i en kombinasjon. Når målet er for SV flest mulig småbruk og midlet er en irrasjonell og ressursødende tilpassing, av teknologi til disse, ser vi at ressursbevarende trer fram som det diamentralt motsatte, nemlig småbruker-bevarere. Og det frondrer vel ingen.

På sidene 102-3 filosoferes det over teknikkens natur, og en svever øyensynlig i den misforståelse at kommunistene applauderer enhver

ny teknologi. Kapitalismen utvikler teknologi som er totalt ubrukkelig sett fra arbeiderklassenes synspunkt som innebygd slitasje (og også f. eks. en del landbruksteknologi). Og samtidig lar den være å ta i bruk fornuftig teknologi når dette ikke øker profitten, noe som naturligvis er like ille. I ett ord: Kapitalismen hemmer utviklingen av produktivkraftene og driver rovdrift på mennesker og natur. Blant annet derfor vil vi revolusjon. Men denne forståelse forhindrer oss ikke i å påpeke at småproduksjon med dens hemming av produktivkraftene og dens rovdrift, Særlig på arbeidskrafta, den viktigste ressursen, er langt mer reaksjonær!

Og vi glemmer ikke at veien fram mot arbeiderklassens frigjøring alltid går gjennom en uforsonlig kamp mot den småborgerlige sosialismen.

EIENDOMSRETTE.

har i følge SV-sirkelen gode og dårlige sider. Blant de gode er "retten til å disponere over egen livssituasjon" (s. 28), som en deretter, med henvisning til småbøndene i etterkrigstida, påviser er en illusjon! Eiendom gir "auka trivsel med arbeidet", småborgeregoismen skal altså ikke bekjempes, men oppmuntres. Og eiendomsretten sikrer at "dess meir en arbeider, dess meir får en att" Her lovpriser en altså et forhold som har fått småbonden til å forvandle seg til et arbeidsdyr, og tror videre at denne automatikken forutsetter sjøleie av produksjonsmidlene, har en aldri hørt om akkord/overtidsarbeid?

En tar avstand fra kapitalistisk utbytting som en ser bygger arbeiderklassens utelukkelse fra produksjonsmidlene (som juridisk uttrykker seg i en spesiell eiendomsrett.) og som setter som den gode motpol "Ein eiendomsrett som sikrer et menneske fruktene av eget arbeid, og verner mot å bli utbytt av andre" (s. 28). Aha, kjernen i den småborgerlige sosialismen! Den som eier og bruker egne produksjonsmidler skader ingen, men er sin egen lykkes smed. Småproduksjonen er framtida, lykken er å eie, staten og den gode vilje skal sikre at vareproduksjon i liten målestokk ikke utvikler kapitalisme! I et samfunn som bygger på utstrakt arbeidsdeling og varebytte er det naturligvis absurd å snakke om fruktene av eget arbeid". All produksjon og forbruk er her avhengig av produksjons- og konsumpsjonsmidler produsert i andre sektorer. Er produktivitet i en sektor nødvendig lav, blir produktene dyre, noe som får innvirkning på "frukt-høsten" i sektorer som er avhengig av denne, og dermed i samfunnet som helhet. Når f. eks. produktiviteten i landbruket holdes kunstig nede som følge av jordmonopolet blir prisene tilsvarende høye, noe som igjen innvirker på arbeiderklassens levestandard. All snakk om "fruktene av eget arbeid" blir desto mer latterlig når en samtidig åpnet snakker om overføringer til jordbruket fra andre næringer!

På samme måte som f. eks. Unge Venstre vil beholde kapitalismen og avskaffe dens dårlige sider, vil SV beholde eiendomsretten og "eliminere de fleste mekanismer ved privat eiendomsrett som vi på marxistisk grunnlag er motstandere av" (s. 105). Når utgangspunktet er som galest, blir resultatet titt originalest. Og resultatet heter i SV-sirkelen "bruksrett" og defineres som tradisjonell eiendomsrett med 3 begrensninger: ingen skal eie så mye at de må ansette arbeidere (hva med avløserer f. eks.?), det skal være forbud mot spekulasjon

i jord (som må innebære forbud mot kjøp og salg av jord), og alle skal drive middels godt (kapitalakkumulasjon og på den andre siden konkurrer må naturligvis bekjempes av alle "ekte sosialister"). Siste punkt skal øyensynlig sikres ved produksjonskvoter og flerprissystem, så viselig skal alt innrettes. Det nye systemet med "bruksrett" skal en søke å innføre straks, men enkelte vil vel innse at forbud mot akkumulasjon rimer dårlig med kapitalismens mål og mening. Uansett gjennomføringstidspunktet gir reformkravene et godt bilde av hva SV oppfatter som sosialisme: en mektig og rettfærdig stat kontrollerer og tar fra de store eierne og gir til de små.

At en faktisk åpent og uten å rødme vil opprettholde reaksjonære føydale levninger som Odels- og Åsetelsesrett, viser bare at en ikke engang anstrenger seg for å stå fram som et parti også for arbeiderklassen.

Småborger-skapets tro tjenere.

Avslutningsvis skal det bare nevnes at SV-sirkelen tror de kapitalistiske krisene skyldes overproduksjon (og ikke overakkumulasjon som marxismen påviser), og at krisene dessuten er bortmøt avskaffet av Keynes! -at en under drøfting av landbrukspolitikken etter krigen kommer i skade for å tro at politikken bestemmer over økonomien under kapitalismen og at dermed en kvalitativt forskjellig politikk kunne vært ført, -at en ikke har annet å utsette på bondelaget enn at det ikke er tilstrekkelig småbrukervennlig, -at bøndene først klassebestemmes som "mellomlag av folket" (?) (s. 22) og siden som småborger-skap som bare har "holdninger" og ikke objektive interesser knyttet til eksisterende eiendomsrett. (s. 105). -og at en som de to eneste mulige strategier for sosialisme setter krisemaksimering opp mot SV's reformkrav! Akkurat som om ikke det strategiske spørsmål i bondesammenheng, som skiller kommunister fra småborgere, er hva slags reformer.

Som utgangspunkt for en konklusjon skal vi ta med et siste sitat (fra s. 10) : "Den småproduksjon som et slikt (Framtidens) landbruk, har et stort innslag av, er et tilbakelagt stadium i den kapitalistiske økonomien (...). Det er likevel viktig å ha klare målsetninger". Vi har nevnt det tidligere, men her sies det klart og tydelig ifra om at en vil tilbake til småbønderjordbruket. Tidligere har vi sett at en vil tilbake til privateiendommen slik den var i sin rene og gode form, før kapitalisme og akkumulasjon kom og ødela det hele. Vi skal ikke gjøre noe poeng av at dette er en utopi, men i stedet påpeke at arbeiderklassens veg går framover gjennom kapitalismen til sosialismen. Og videre at det naturligvis ikke fins noe grunnlag for å forene to klasser som begge riktignok vil vekk fra kapitalismen, men i diamentralt motsatt retning. Det blir spørsmål om valg av klasse. Og i den grad SV's valg har vært uklart for noen, bør en lese sirkelen for dermed å fjerne enhver tvil. Dem birde go et godt utgangspunkt for SVere og andre til å innse nødvendigheten av å bryte med den småborgerlige sosialismen. Dette må i så fall være sirkelens gode side.

"Studiesirkel i landbrukspolitikk" kan bestilles fra: NLH-SV, 1432 Ås-NLH.

Klassesamarbeid i verdensmålestokk

Den 19. nov. 77 brakte Klassekampen en oversettelse av Kinas Kommunistiske Partis artikkel om "teorien om de tre verdener". Artikkelen er fra Kinas side et direkte svar på Arbeidets Parti Albania's skrift: "Revolusjonens Teori og Praksis". At Klassekampen i sin leder ikke nevner den sammenhengende kinesernes artikkel inngår i, er betegnende for den fordekthet og opportunistisme som nødvendigvis må prege en organisasjon med AKP's klassekarakter. Nå har (som alle vet) AKP tatt et standpunkt mot APA's kritikk, og vi kan bare gi AKP rett når de hevder at "teorien om de tre verdener" på "alle grunnleggende punkter samsvarer med AKP(ml)s programmatisk linje".

At det for AKP også har dreid seg om et opportunistisk valg mellom Kina eller Albania viser seg i at Klassekampens leder selv ikke er i stand til å gjengi innholdet i treverdensteorien på en korrekt måte. Dette viser seg i behandlingen av det avgjørende spørsmålet om strategi og taktikk, hvor det heter: "I verdensmålestokk er det (...) helt riktig av et sosialistisk land å utnytte maksimalt motsigelsene mellom den andre verden og supermaktene og isolere hovedfienden mest mulig. Dette er helt riktig revolusjonær taktikk (vår uth.) og har ingen ting med opportunistisme å gjøre." Selv betegner kineserne teorien som strategisk (i andre sammenhenger gjør AKP det samme), - noe den også er! Teorien er en global strategi for verdensrevolusjonen: "... denne teorien gjev det internasjonale proletariatet og folket i dei sosialistiske landa umåteleg tillit og set dei i stand til å sjå klart det vesentlige tilhøvet mellom dei tre kreftene - oss sjølve, venene våre og fiendene våre i verda i dag, og sjå for seg at dei kjem til å sjå klart det vesentlige tilhøvet mellom imperialismen og hegemonismen og sigeren til kommunismen" (vår uth. KK vedlegg s.16). Hadde kineserne delt verden i tre (eller fem for den saks skyld) for å betegne styrkeforholdene mellom nasjonalstatene i verdensmålestokk, så hadde dette vært i orden. Men den teorien som nå er servert etter Hua og Teng's kontrarevolusjonære maktovertagelse, hevder stikk i strid med både Mao og all marxistisk logikk at: "Landa og folket i den tredje verda er hovud - krafta i den verdensomspennende striden mot hegemonismen til dei to super - maktene og mot imperialismen og kolonialismen" (vedlegg s.10, vår uth.). Med andre ord er en klasseløs "tredje verden" blitt verdensrevolusjonens revolusjonære subjekt, og ikke proletariatet i de utviklede imperialistiske landene. Av dette følger da også at proletariatet i f.eks. Europa ikke skal bekjempe sitt eget borgerskap i en kommende imperialistisk omfordelingskrig, men tvert om slutte opp om den nasjonale kapital gjennom fedrelandsforsvaret. Som AKP selv sier det i den omtalte lederartikkel: "AKP(ml)s program gjør det helt klart om dei (de væpna styrkene) skulle gjera motstand under leiinga av den borgerlige regjeringa mot eit imperialistisk åtak, vil AKP(ml) sjå det som ei rettvis krig som proletariatet stør" (vår uth.).

Et interessant fenomen er også hvordan både Hua og AKP blir nødt til å radbrette nettopp den personen de selv sier seg å forsvare, nemlig Mao Tse-tung. I KKP's artikkel trekker man fram følgende sitat fra Mao: "Same kva klassar, parti eller einskildpersonar i ein underkua nasjon som sluttar seg til revolusjonen, og same om dei sjølve er medvitne om spørsmålet eller forstår det, så lenge dei går mot imperialismen vert revolusjonen deira del av den proletarisk - sosialistiske verdensrevolusjonen og dei vert allierte for han" (vedlegg s.5). Nå har AKP i "Raud Front i DNS" utdypet dette sitatet for oss, og det på følgende vis: "Revisjonister av alle slag (...) benekter at det nasjonale borgerskapet kan spille en objektiv progressiv rolle i kampen mot imper-

ialismen, slik Zaire, Somalia, og Egypt er klare eksempler på." Vi skal ikke her plage AKPer med å gjennomgå den formen for anti-imperialisme disse statene står for, men bare henvise til deres forhold til USA. Vi vil heller vise hvordan AKP gkør vold på Mao Tse-tung ved å sitere det som går umiddelbart forut for hva AKP og Hua finner det opportunt å bringe videre: "... den proletarisk sosialistiske verdensrevolusjonen ... har proletariatet i de kapitalistiske landa som hovedstyrke, og de underkua folka i koloniene og halv-koloniene som forbundsfeller. Uansett hvilke klasser osv." (Om nydemokratiet s.12) Som vi ser direkte motsatt av hva AKP, Hua og Teng-Hsiao-ping hevder!

Stikk i strid med marxismens mest elementære ABC hevder man i marxismens navn at hovedkraften i den sosialistiske verdensrevolusjonen ikke lenger er proletariatet i de utviklede kapitalistiske landene, men derimot landene og folkene i den tredje verden.

Og her er man ikke snauere enn at man visker ut de politiske forskjellene mellom landene i den tredje verden. Enten de er "sosialistiske" eller reaksjonære utgjør den klasseløse "tredje verden" revolusjonens subjekt og hovedkraft i kampen mot imperialismen. Artikkelen hevder: "Same kva skillnader som finst mellom dei politiske vilkåra i landa i den tredje verda kan dei ikkje endra den grunnleggjande motsetjinga mellom imperialismen og hegemonismen på den eine sida og landa og folket i den tredje verda på den andre" (vår uth. s. 12)

Mao Tse-tung sa om Teng Hsiao - ping: "Dette mennesket har aldri fattet Klassekampen; han har aldri snakket om nøkkelleddet. Det er stadig hans "hvite katt, svarte katt", han kan ikke skille mellom imperialismen og marxisme" (april 76). Det er ikke først og fremst av polemiske grunner vi trekker fram dette sitatet, men heller fordi det viser til den økonomismen som kjennetegner den nye ledelsen i KKP og som også er en integrert del av teorien om de tre verdener. Det er nettopp den økonomiske tilbakegangen som skal rettferdiggjøre enheten i den tredje verden. Begrepet utviklingsland skal gjøre det mest reaksjonære regime til hovedkraft i kampen mot det imperialistiske verdenssystemet. På samme tid argumenterer KKP for nødvendigheten av fred for å bygge opp Kinas økonomi så fort som mulig. "Andsynes den kjempemessige oppgava å setja opp farten i den sosialistiske oppbygginga vår og modernisere jordbruket, industrien, det nasjonale forsvaret og vitenskapen og teknologien, har vi i Kina inderlig bruk for en lang periode med fred (vedlegg s.14).

KKP's nye ledelse har på forhånd avskåret muligheten for at en sosialistisk verdensrevolusjon forhindrer utbruddet av en ny imperialistisk omfordelingskrig: "... ein ny verdskrig er uunngåeleg" (s.14). For å nå dette målet: A utsette den imperialistiske krigen, oppfordrer KKP landene i den andre verden til å styrke sitt forsvar.

Parolen lyder da også: "Bygg ein internasjonal einskapsfront så brei som råd og knus supermaktshgemonismen og krigspolitikken". I praksis innebærer dette en allianse med USA-imperialismen mot sosialimperialismen. Vi kan bare henvise til KKP og AKP's jubel når forskjellige afrikanske stater kaster ut Sovjet for deretter å innvitte USA-imperialismen til landet. For AKP har "treverdensteorien" sin mest tilspissede formulering i den sjåvinistiske parolen "Svalbard er norsk land". Lenin brukte i sin tid mye arbeid på å bekjempe den samme politikken, den gang i den 2. internasjonale. I dag er det alle progressives plikt å ta avstand fra AKP's nasjonalromantiske og reaksjonære politikk.

Oktoberrevolusjonen

TIL RUSSLANDS BORGERE!

DEN PROVISORISKE REGJERING ER STYRTET. STATSMAKTEN ER GÅTT OVER I HENDENE PÅ ORGANET FOR PETROGRAD SOVJET AV ARBEIDER- OG SOLDATDEPUTERTE, DEN REVOLUSJONÆRE MILITÆRKOMITEEN, SOM STÅR I SPISSEN FOR PETROGRAD-PROLETARIATET OG PETROGRAD-GARNISONEN. DEN SAK SOM FOLKET HAR KJEMPET FOR: ØYEBLIKKELIG TILBUD OM EN DEMOKRATISK FRED, OPPHEVELSE AV GODSEIERNES EIENDOMSRETT TIL GRUNN OG JORD, ARBEIDERKONTROLL OVER PRODUKSJONEN, DANNELSEN AV EN SOVJETREGJERING - DENNE SAKEN ER SIKRET.

LEVE ARBEIDERNE, BØNDENE OG SOLDATENES REVOLUSJON!

Den revolusjonære militærkomiteen i Petrograd sovjet av arbeider- og soldatdeputerte.
25. Oktober 1917.

Slik ble Sovjetstaten proklamert i 1917. Det økonomisk politisk tilbake-liggende Russland ble den første sosialistiske stat. Som oppropet vitner om, sto de russiske kommunister ikke bare overfor en sosialistisk revolusjon, men måtte også på de russiske massenes vegne ta på seg oppgaven å fullføre den borgerlig-demokratiske revolusjon. De tilbake-liggende, nærmest føydale forholdene på landsbygda, muliggjorde og nød-

vendigjorde en revolusjonær klasseallianse mellom arbeiderklassen og småborgerskapet på landsbygda. Den russiske revolusjonens dobbelt-karakter av borgerlig og proletarisk revolusjon, har KUL tidligere påvist betydningen av, og ikke minst viktig blir den for å forstå hvordan Sovjet fra å være i 1917 en internasjonal bastion for verdensproletariatet, i dag, 60 år etter, er forvandlet til et kapitalistisk utbyttersamfunn.

OKTOBERREVOLUSJONENS HISTORISKE BETYDNING.

Oktoberrevolusjonen i 1917 var av verdenshistorisk betydning. 70 år etter at Marx og Engels utga det kommunistiske manifest, nedkjempet den russiske arbeiderklasse borgerskapets politiske makt og konstituerte seg som den herskende klasse. "Borgerskapets undergang og proletariats seier er like uunngåelige", heter det i manifestet. Men kapitalismen vokser ikke over i sosialisme som følge av produktivkreftenes utvikling. Kapitalismens utvikling fører med nødvendighet til krise, men sosialismen oppstår heller ikke som en fugl Fønix av kapitalismens sammenbrudd. Tvert om, selv i sin imperialistiske fase vil kapitalismen kunne eksistere til 'evig tid', -om den ikke nettopp nedkjempes av arbeiderklassens bevisste kamp. Arbeidernes klasseinteresser er objektivt tilstede, men bevisstheten om klassens revolusjonære interesser og oppgaver er ujevnt utviklet innen proletariatet. Det er derfor nødvendig at de mest bevisste arbeiderne er uskilt som en samordnet fraksjon, som målrettet kjemper for å utvikle arbeiderklassens eget standpunkt i arbeiderklassen. Å kjempe

den enhet som objektivt er tistede fram til en subjektiv erkjennelse danner selve kjernen i kommunistisk arbeid overhodet.

En nødvendig forutsetning for Oktoberrevolusjonens seier var at det kommunistiske partiet under Lenins ledelse hadde utviklet seg til og befestet sin stilling som arbeiderklassens bevisste fortropp, i kamp mot opportunisten innen partiet og arbeiderklassen. Under revolusjonen var det kommunistiske partiet et enhetlig og disiplinert parti, med

Forts. s.5

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
KJELL BJØRGEENGEN

Utgitt med støtte fra Kulturstyret
i Studentersamskipnaden

LENINS STATSTEORI

Både Sørensen og Tore Berg behandler Lenins statsteori i sine artikler. Sørensen er i den forbindelse opptatt av KULs partifetissjisme som han kaller det. Vi siterer: "Særlig KUL har også forsøkt å utvikle en teoretisk partifetissjisme for perioden etter den sosialistiske revolusjon, partiet blir utnevnt til den viktigste av grunnpillarene i proletariats diktatur, partiet skal uten videre være "statsbærende", og ikke bare det: Det er det statsbærende kommunistpartiets linje som ifølge KUL er kriteriet på om et samfunn er kapitalistisk eller sosialistisk!"

La det være klart at når Lenin snakker om det kommunistiske parti, så mener han ikke et parti adskilt fra klassen hva angår partiets medlemmer. Det kommunistiske parti vil bestå bl.a. av de mest framskredne arbeiderklasseelementene.

Dessuten skal partiet være ledende, ifølge den samme Lenin. De to fundamentale kjensgjerninger holdt sammen må bety at partiets oppgave etter den sosialistiske revolusjon må være statsbærende. Det at partiet er statsbærende er ikke det samme som at partiet er identisk med staten. Proletariatets diktatur er en statsform hvor proletariatet gjennom rådene utøver sitt diktatur, og hvor det kommunistiske parti fører ut en politikk som kan sikre arbeiderådene som reelle statsorganer. Det er først med et slikt utgangspunkt at muligheten for at staten skal dø bort foreligger.

Og hvis en først har brakt klarhet i hva som menes med statsbærende parti bør det ikke være for vanskelig å slutte at det er det statsbærende partis linje som er avgjørende for samfunnsbestemmelsen. Vi kan ikke tenke oss et samfunn over tid hvor det statsbærende parti fører en borgerlig politikk og hvor samfunnet forøvrig er sosialistisk.

ARBEIDERRÅD HVA SA?

På samme måte som Sørensen tar avstand fra det kommunistiske partis ledende rolle gjør også Tore Berg det. Berg stiller i sin artikkel et implisitt spørsmål som han ikke gir svar. Vi siterer: "For å virkelig gjøre arbeiderklassens frigjøring gjennom skapelsen av det kommunistiske samfunn - som bare kan være av verdensomspennende karakter - er det da nødvendig for arbeiderklassen å ikke stanse ved dannelsen av arbeiderådene som selvstendige klassemaktorganer, men å starte opp med å praktisere dem som revolusjonære statsorganer - organer for gjennomføring med makt og eventuelt tvang av proletariatets omforming av samfunnet for sin klassemessige frigjøring, og dermed opphevelsen av enhver klassesdannelsen". Her slås det tydelig fast at dannelsen av arbeiderråd i seg sjøl ikke trenger være noe progressivt, men at det progressive inntreffer i det øyeblikk disse begynner å praktisere som revolusjonære organer og at det kommunistiske perspektivet danner grunnlaget for denne praksisen. Hvem andre

enn det kommunistiske parti er i stand til å trekke opp det nødvendige perspektiv? Hvem andre enn det kommunistiske parti med sin erfaring og sine bevisste medlemmer er i stand til å handle i overensstemmelse med arbeiderklassens interesser i en revolusjonær situasjon? Ingen. Tore Berg og resten av SVerene må ta et klart standpunkt til disse to vesentlige spørsmål: Det vil si det gjør de forsåvidt likevel ved at det ikke foreligger noe standpunkt. For det innebærer at den eventuelle situasjonen som oppstår i klassekampen må finne sin løsning i øyeblikket. Det er ikke annet enn en vent og se holdning som er det beste kjenne tegn på spontanisme, som disse SVerene representerer.

HVORFOR ET KOMMUNISTISK PARTI ?

Det kommunistiske partis avgjørende nødvendighet har ingen forståelse i noen av USV heftets artikler. Enkelte av artiklene har formuleringer som omtaler partiet, men innholdsmessig er det lite som er i overensstemmelse med Lenins partiteori. En av artikkelforfatterne, Mohn Jensen, hevder bl.a. at bygging av det kommunistiske parti i dagens Norge ikke er aktuell politikk. Og begrunnelsen han gir er at klassekampen i Norge fortsatt befinner seg på et lavt nivå, og av den grunn er det ikke noe behov for et kommunistisk parti. Et slikt standpunkt står klart i strid med Lenin. Lenin poengterer gang på gang det kommunistiske partis allmenne nødvendighet, og spesielt i tider når klassekampen ligger langt nede. (Fra L.s artikkel "Hva skal vi begynne med").

En annen av artikkelforfatterne er Dag Olberg. Han konstruerer et sammensurium av en avstandtagen til Lenin, samtidig som han eksplisitt vil gi inntrykk av å stå helt og fullt på Lenins partiteori. Enhver som har litt kjennskap til Lenin vil lett oppdage den forvrengning som forsøkes gjort. Olberg skriver: "Politisk klassebevissthet kan bare tilføres arbeiderne utenfra, dvs. utenfor den sfære som består av relasjonene mellom arbeider og arbeidsgiver". Senere sier han: "Det betyr, slik det står, simpelthen at den politiske klassebevisstheten, slik Lenin definerer den, må tilføres arbeiderklassens kamp fra et sted (vår anm.) utenfor - men dermed ikke adskilt fra de umiddelbare relasjonene mellom arbeider og kapitalist, altså den rent økonomiske kampen med hensyn til salg og kjøp av arbeidskraft. Partiet blir viktig for Lenin i denne sammenhengen, men det er viktig i utgangspunktet å unngå den misforståelse det er å tro at det dreier seg om et "utenfra" i forhold til arbeiderklassens organisasjoner. Og Lenin mente ikke slik mange ynder å hevde, at arbeiderklassen ikke kunne utvikle en sosialistisk bevissthet". Så langt Olberg. Lenin derimot sier noe helt annet. Vi siterer: "Vi er et

klasseparti, og derfor må nesten hele klassen handle under vårt partis ledelse, slutte seg så nært som mulig til vårt parti, men det ville være verdensfremmed sentimentalitet og "chovitisme" å tro at nesten hele klassen eller hele klassen overhode noensinne ville være istand til under kapitalismen å heve seg til sin fortropps, sitt sosialdemokratiske partis bevissthet og aktivitet!"

Den nå avdøde kommunisten Arvid Hansen har utdypet dette Lenin sitatet, og vi finner denne utdypningen så klar og riktig at det ville være galt å la det stå ubrukt. Vi siterer: "Begrunnelsen for partiets nødvendighet ligger således, ifølge Lenin, i klassens, arbeiderklassens uensartethet. I kraft av at proletariatet ikke er enhetlig verken i sin materielle stilling i produksjonsprosessen eller i sin klassebevissthet, i sin bevissthet om hele klassens interesser, i kraft av at arbeiderklassens kamp er uunngåelig og i kraft av det historiske mål for denne kamp trenger arbeiderklassen en ledelse, så meget mer som den står overfor en mektig motstander med sterke sentralistiske maktmidler til sin rådighet. Hvem skal lede hele klassen? Naturligvis den mest framskredne, best skolerte, mest sammensveide del. Denne del er partiet".

Ut fra de to sitatene vi nettopp har gjengitt er det to vesentlige forhold som skiller kommunister fra Olberg og hans likesinnede i SV. For det første at eksistensen av et kommunistisk parti har allmenn gyldighet. Partiets eksistens er ikke konjunktur bestemt. For det andre at partiet ikke må ta form som et opportunistisk masseparti. Disse to fundamentale trekk fornektes i såvel Olbergs som i de andre artiklene.

SOSIOLOGISKE VARIABLE OG ANNEN VRANGLÆRE I REVOLUSJONER HISTORIE

Noen aspekter ved Lenins revolusjonsteori har Øystein Sørensen kalt sin andre og heftets avsluttende artikkel. Han gjør bruk av en historisk tilnæringsmåte etter ganske kort å ha definert begrepet revolusjon. Definisjonen er mer operasjonell enn analyserende. I denne sammenhengen faller det uheldig ut, fordi Sørensen biter seg fast i formelle variable av sosiologisk karakter. Politisk makt og innflytelse i forhold til og mellom de ulike klassene er ikke avgjørende i hans revolusjonsbestemmelse. Av den grunn er ikke Sørensen istand til å betegne oktober-revolusjonen i Russland i 1917 som en sosialistisk revolusjon. I stedet sier han: "Vi kan ikke snakke om noen "ren" sosialistisk revolusjon. Som en første tilnærming kan vi kalle oktober-revolusjonen en "blandingsrevolusjon". "(vår uth.). Argumentet for dette, mener Sørensen, er at Russlands befolkning i 1917 i alt vesentlig grad bestod av ulike bondekategorier, mens arbeiderklassen utgjorde en liten del av den totale yrkesbefolkning. Og siden det proletære innslaget er så lite, ja, da kan heller ikke revolusjonen få betegnelsen sosialistisk. At oktober-revolusjonen ikke var en "ren" sosialistisk revolusjon, men at arbeiderklassen måtte gå

i spissen for en rekke borgerlige reformer, er en kjent sak. Men ut fra dette å slutte at oktober-revolusjonen skulle være en "blandingsrevolusjon", og ikke en sosialistisk revolusjon, det gjør bare en som tror han kan klassebestemme en revolusjon ved å veie hvor mange borgerlig demokratiske krav som stilles.

Det Sørensen faktisk gjør ved et slikt resonnement er det samme som alle reformister, nemlig å tenke i antall istedet for å tenke i innhold og kvalitet. En slik tilnærming er klart umarxistisk. Sørensen distanserer seg fra det faktum at vel hadde Russland et lite industriproletariat toalt sett, men at dette proletariat hadde sitt utgangspunkt i store konsentrerte industribyer og at den sosialistiske bevissthet var fremskredne, og at det var nettopp denne bevisstheten som gjorde arbeiderklassen kapabel til å stå i ledelsen for oktober-revolusjonen.

Den ytterste konsekvens av Sørensens resonnement er at et sosialistisk samfunn aldri vil ha muligheten til å realiseres før arbeiderklassen utgjør flertallet i det kapitalistiske samfunnet og at dette flertallet vil en sosialistisk revolusjon. Parlamentariske illusjoner og antileninismen står sterkt i SV.

Sørensen forsøker å videreføre sin argumentasjon og trekker inn empirisk materiale fra utviklinga i 1917. På en snedig måte blander han i hop Lenin sitater og partierklæringer som dokumentasjon for sitt syn. Men han lykkes ikke, fordi han selv er nødt til å innrømme at "den forholdsvis svake arbeiderklassen i Russland kunne lede revolusjonen og påbegynne transformasjonen til sosialisme, fordi hele Europa var modent for sosialismen". Her fastslår Sørensen at revolusjonen var under ledelse av arbeiderklassen. Og hvorfor kan ikke da Sørensen karakterisere revolusjonen som sosialistisk, når vi vet at han med proletariatets diktatur i all enkelthet mener at det er arbeiderådene som har ledelsen og dermed virker som statsorganer.

Det at arbeiderklassen leder revolusjonen kan vel ikke bety annet enn at den har makt og kontroll på det gitte nivå. Og hvorfor da ikke kalle det en sosialistisk revolusjon.

Sørensen konkluderer sitt forhold til den russiske revolusjon ved å skrive følgende:

Forts. 5

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet i Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7001 Trondheim
OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
TROMSØ:	Postboks 436 9001 Tromsø

Noen SVere og Lenin

FORTS. FRA S. 4

" Det å bestemme oktoberrevolusjonens karakter er ikke bare et historisk interessant problem.

Hvis man tror at oktoberrevolusjonen var en "ren" sosialistisk revolusjon, så må man samtidig tro at bøndene som jordeiere eller småborgerskapet som klasse har interesse av sosialismen, at kravet om utdeling av jord er et sosialistisk krav. Dermed vil også klasseallianseproblemet også få aktualitet i Norge". Her presterer Sørensen ren historieforfalskning hvis han med våren 1917 har i tankene aprilkonferansen samme år. Det er positivt galt å hevde at Kommunistpartiet våren 1917 gikk inn for privat eiendomsrett til jorda og dermed støtte opp om bøndene som klasse. For å vise at Sørensen tar feil vil vi sitere fra aprilkonferansens resolusjon om landbruksspørsmålet. Resolusjonen har ni punkter. Vi siterer fra punkt 3: "Proletariatets parti krever nasjonalisering av all jord i staten, ved nasjonaliseringen, som betyr at eiendomsretten til all jord overdras staten,

legges rådighetsretten over jorden i hendene på de lokale demokratiske organer". Dette punktet skulle ganske klart avsnitte at Lenin våren 1917 gikk bort fra det gamle "klassiske" kravet om nasjonalisering av jorda. Derfor er det uriktig fra Sørensen når han sier at det å kalle oktoberrevolusjonen på bakgrunn av vedtak på aprilkonferansen 1917 for en sosialistisk revolusjon er det samme som å tro at bøndene, som jordeiere, eller småborgerskapet som klasse, har interesse av sosialismen.

REFLEKSBEGREPET

Avslutningsvis behandler Sørensen ganske kort muligheten for revolusjon i Norge. Han anser revolusjon i Norge for langt fram i tåkeheimen. Men hvis det skulle komme noen snarlig sosialistisk revolusjon i Norge måtte det i så fall være en refleks av eventuelle revolu-

sjoner i Sør- og Vest Europa. Sammenholdt med det Sørensen tidligere har uttalt kan dette bety en ting: Sørensen avslører seg som en klar og entydig spontanist. Hvorfor vi kaller han spontanist ut fra dette grunnlaget er at Sørensen tar avstand fra bygging av et kommunistisk parti i dagens Norge. Og det innebærer at ved "refleksrevolusjon" som anser muligheten for, vil arbeiderklassen stå uten det nødvendige redskap. Det kommunistiske parti.

KUL/KA

Kommunistisk Universitetslag og Kommunistisk Arbeiderforbund står sammen om å bygge et kommunistisk parti i Norge.

Til medlemmer av SV er det bare å slå fast at enkelt standpunkter ikke er tilstrekkelig for å virke som marxist-leninist og føre denne tradisjon videre. Marxismen-leninismen er et hele hvor det kommunistiske partis ledende rolle er av fundamental betydning. Og til de som synes KUL/KA er små organisasjoner i antall og bruker dette som

argument for ikke å slutte seg til, ja, de har misforstått eller vil ikke forstå det kommunistiske partis historiske oppgave. La oss se hva Lenin skriver i Arbeiderstaten og partiuka, oktober 1919: "Vi trenger ingen fiktive partimedlemmer, ikke engang som gave. Vårt parti (det kommunistiske), den revolusjonære arbeiderklassens parti, er det eneste regjeringsparti i verden som er opptatt, ikke av å øke sitt medlemstall, men av å forbedre medlemmenes kvalitet og rensse seg for egoister. Vi har mer enn en gang gjennomført en omregistrering av partimedlemmer for å bli kvitt disse "egoistene" og bare ha tilbake i partiet politisk opplyste elementer som er kommunismen oppriktig hengivne". KUL/KA trenger mange flere medlemmer og sympatisører, men tilslutningen må skje på et klart marxistisk-leninistisk grunnlag. Forfatterene av USV hefte, Introduksjon til Lenin, har ikke dette grunnlaget. Ved sin uforpliktethet og manglende politisk bevissthet gjør de som strutsen og stikker hodet i sanden og tror dermed at alle omgivelser er utslettet. Det kommunistiske parti er nødvendig i kampen for den sosialistiske revolusjon. T.O.

Oktoberrevolusjonen

FORTS. FRA S. 3

en vilje og ett program, -bestående av virkelige kommunister. Bolsjevikene kunne derfor vinne ledelsen av proletariatets klassekamp i en revolusjonær situasjon og føre den fram til seier. "Leninismen er marxismen i imperialismen og den proletariske revolusjonens epoke", skrev Stalin i "Leninismens grunnlag". Lenin analyserte imperialismen og viste hvordan sosialismen "kommer til å seire først i ett eller flere land" fordi økonomien og den proletariske klassebevissthet er ulikt utviklet. Lenins revolusjonsstrategi tar sitt utgangspunkt i klassens subjektive (bevisste) inngripen i historien, uavhengig av hvor produktivkraftene er lengst utviklet, og slik kunne kommunistene angripe den imperialistiske kjedens "svake ledd" og opprette verdens første arbeiderstat i det tilbakeleggende Russland.

Sosialismens seier i Russland var en seier for hele verdensproletariatet: "Det proletariske diktatur i Sovjetunionen har styrtet den russiske imperialismen, har befridd hele det gamle tsardømmets tidligere kolonier og undertrykte nasjoner og ved en omfattende industrialisering av disse områdene skapt et fast og sikkert grunnlag for deres kulturelle og politiske utvikling". ". Som det proletariske diktatur og det sosialistiske oppbygningsarbeids land, som det land hvor arbeiderklassen tilkjempet seg de største erfaringer, hvor proletariatet sluttet forbund med bøndene, som et land for en ny kultur under marxismens fane blir Sovjetunionen nødvendigvis basis for alle undertrykte klassers internasjonale bevegelse, den internasjonale revolusjonens arnested, den betydeligste faktor i verdenshistorien, i Sovjetunionen tilkjempet proletariatet seg for første gang i historien sitt fedreland. I koloniernes frihetskamp blir Sovjetunionen det betydeligste til-

knytningspunkt. "(Fra KOMINTERNES program, vedtatt på den 6. verdens-kongress i 1928.) "Oktoberrevolusjonens salver brakte oss marxismen-leninismen", skrev Mao, og pekte på at "det kinesiske folk har alltid sett på den kinesiske revolusjonen som en fortsettelse av den store sosialistiske Oktober-revolusjonen". Revolusjonens seinere nederlag både i Sovjet og Kina hindrer ikke at Oktoberrevolusjonen fortsatt lever blant proletarer verden over. "La de herskende klasser skjelve for en kommunistisk revolusjon".

SOSIALISMEN : EN POLITISK OVERGANGSPERIODE

Tross alle besvergelses fra sovjetologene i og utafør SV, utgjør sosialismen ingen særegen samfunnsformasjon, ettersom den ikke er bærer av noen særskilt produksjonsmåte. Sosialismen, eller proletariatets diktatur, er en politisk overgangsperiode der de sosialistiske produksjonsforhold består i å nedkjempe den kapitalistiske produksjonsmåte (privat- og kollektiveiendom) og utvikle den kommunistiske produksjonsmåte (felleseiendom). Som navnet tilsier, representerer proletariatets diktatur arbeiderklassens diktatur over alle andre klasser og lag. Det må forstås slik at denne klassens særinteresser bestemmer den politiske og økonomiske utvikling, og staten er det organ klassen, gjennom det statsbærende kommunistiske parti, bevisst bruker til å undertrykke økonomiens spontane restaurasjon av kapitalistiske produksjonsforhold. Den fysiske undertrykkelse vil utover eksistensen av en væpnet arbeiderhær, vanligvis bare være nødvendig overfor et (lite) mindretall av befolkningen. Nødvendigheten av at arbeiderklassen organiserer sitt klasseherredømme diktatorisk,

bestemmes av at borgerlige levninger fortsatt eksisterer innen økonomien og den politisk-kulturelle overbygning. Klasser og klassekamp eksisterer fortsatt under sosialismen. Så lenge kapitalistiske produksjon -sforhold fortsatt eksisterer, vil også varemarkedet og verdiloven "overvintre" som en arv fra kapitalismen. At verdiloven fortsatt eksisterer, betyr ikke at den nå bestemmer økonomien. Gjennom sin politiske makt, er arbeiderklassen gjennom arbeiderrådene og det kommunistiske partiet, i stand til å underkaste økonomien en politisk ledelse. De blindt virkende økonomiske lovene underkastes den politiske bevissthet. Produksjonen innrettes på å tilfredsstille befolkningens materielle behov, i stedet for maksimalt overskudd. Det forutsetter ikke bare en sentralisert planøkonomi, men en politisk bevisst arbeiderklasse med et kommunistisk parti i ledelsen, som på skapende og udogmatisk vis er i stand til å anvende den marxistiske-leninistiske vitenskap. Som følge av såvel materielle som sosiale forhold, vil borgerskapets ideer også oppstå i arbeidernes egne rekker. Chou En-lai oppsummerte i beretningen til KKP's 10. partikongress i 1973: "Marxismen-leninismen hevder at kamp innen partiet er en avspelling innen partiet av klassekampen i samfunnet." Om en borgerlig linje vinner hegemoni innen klassen og partiet, blir arbeiderklassen fratatt sin kommandoposisjon overfor økonomien, som spontant utvikler kapitalisme på ny. Kapitalakkumulasjon blir igjen målet, og profitten drivkraften i økonomien. Selvsagt kan en borgerlig restaurasjon skje i form av imperialistisk aggresjon og intervensjon, eller i form av statskupp utført av den hjemlige reaksjon, men de historiske erfaringer fra Sovjetunionen viser at den proletariske statsmakt kan overvinnes av klassen selv i det den blir sosialdemokratisk bevisst, og dermed oppgir sine objektive klasseinteresser. Proletariatets over-

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

Uten revolusjonær teori - ingen revolusjonær bevegelse! Meld deg på!

Kommunistisk Universitetslag

takelse av statsmakten i 1917, markerte ikke slutten, men innledningen av den proletariske revolusjon. For marxister må den indre grunnleggende årsak til Sovjetstatens nederlag, finnes i Sovjetstatens egen utvikling. Den som har forlest seg på AKP's vulgaritet er om Sovjet, må tro at det nye borgerskapet dukket opp som troll av eske på den 20. partikongressen i 1956. Om en som KUL mener at overgangen fra proletarisk til borgerlig statsmakt skjedde i slutten av 20-åra, eller som KA mener at det først skjedde i 50-åra, representerer Krustsjovs maktovertakelse i perioden 1955-57, ikke annet enn slutten på en politisk prosess. Først sommeren 1957 var borgerskapet i stand til åpent å forkaste den leninistiske statsteorien ("hele folkets stat") og innsette sine egne representanter på alle plan i statsapparatet. Revolusjonen er ingen rettlinjert bevegelse; Kul anerkjenner at det under sosialismen kan være nødvendig med taktiske retretter overfor borgerskapet (som NEP), og akkurat som KUL i dag

vil begå feil, vil også et statsbærende kommunistisk parti begå feil. Om ikke et kommunistisk parti innser disse feil, "lærer av historia", og i stedet opphører fellene til normer, da er dette partiet ikke lenger kommunistisk. De uløste motsigelsene mellom KUL og KA består nettopp i om de politiske feil som ble begått under Stalin har status som "norm" eller "avvik". Kommunistene er ikke tilhengere av "løse" motsetninger ved å stikke dem under bordet, vi anerkjenner dem for så å løse dem gjennom politiske diskusjoner. Disse uoverensstemmelser er underordnet den politiske enhet som ellers hersker mellom KUL og KA, ikke minst i oppsummeringen av de historiske erfaringer med proletarietets diktatur i Sovjet. Det siste årets hendelser i Kina, bare understreker erfaringene fra Sovjet. Når Hua Kuo-fengs linje har vunnet hegemoni innen KKP, innebærer den økonomistiske politikk som i dag føres i Kina, at arbeiderklassen eksproprieres fra produksjonsmidlene og at de kapitalistiske produksjonsforholdene restaureres. Når arbeiderklassen opphører å utøve sitt klasses diktatur over økonomien, styrkes de kapitalistiske trekk spontant, samtidig som statsapparat, som i sin kjerne er borgelig, selvstendigjøres og fra å være et redskap for arbeiderklassen, overgår til påny å uttrykke borgerskapets klasseinteresser. Vi tror motsetningene mellom KA/KUL og det øvrige "venstre" går nettopp på de forhold som her er beskrevet: Sosialismeforståelsen og statsteorien. Motsetningen går mellom marxistisk-leninistisk og et borgerlig-økonomistisk syn. Sovjetologene i SV stirrer seg blind på det rent empiriske erfaringsmaterialet fra Sovjet, og leter (for gjeves) etter alle de ytre trekk som i Norge tilsynelatende kjennetegner kapitalismen. Fremtredelsesformene vil over en lang periode avvike tildels sterkt fra hverandre, ikke minst fordi den politiske restaurasjon kan skje over kort tid, mens omorganiseringen av økonomien krever lengre tid, og avhenger av den motstand arbeiderklassen, organisert eller spontant, yter mot denne utvikling. Graden av ytre fellestrekk blir dermed også en indikator på hvor langt denne omforming av økonomien er kommet. De økonomiske reformer fra 1965, som ennå ikke er iverksatt fullt ut, markerer det avgjørende skritt i

omformingen av økonomien i retning legalisering av markedsøkonomien og utskilling av enkeltkapitaler i Sovjet.

LØNNSFASTSETTELSEN.

Det sosialistiske lønnsprinsippet innebærer at enhver får lønn i forhold til det arbeid han utfører. I dagens Sovjet gjøres lønnen avhengig av bedriftens profitt gjennom bonussystemer. I 1966 var den gjennomsnittlige lønnsøkning som følge av bonussystemet 4,1% for arbeidere, 10,3% for funksjonærer, 8,2% for ingeniører og teknikere. Alt i 1967 utgjorde bonusen 20% av lønnen for administrativt og teknisk personell. Fondet for materielle stimuli som i 1966 var på 196 mill. rubler, var steget til 3.900 mill. i 1970. Bonussystemet bidrar altså til å utvide de eksisterende lønnskiller, og særskilt for funksjonærer utgjør bonusen en relativt stor del av lønnen. I følge Abalkin ("The economic mechanism of socialism" Moskva 1973) ble hele 14% av overskuddet i industrisektoren for 1971 brukt til materielle stimuli, mot bare 13% til produksjonsutvikling. Derav følger at lønningene i realiteten bestemmes lokalt

SOSIALIMPERIALISME-BEGREPET.

Om også de ytre trekkene (fremtredelsesformene) hadde vært felles, ville det vært meningsløst å innføre et sosialimperialisme-begrep. Mens det imperialistiske system slik vi kjenner det fra Norge og det øvrige vest-Europa, har vokst fram av frihandelskapitalismen, har det imperialistiske Sovjet en annen bakgrunn. Da borgerskapet i Sovjet på ny overtok statsmakten gjennom det proletariske diktaturets forfall, overtok det samtidig en høyt utviklet og sentralisert økonomi. Dagens Sovjet skiller seg "fra den øvrige kapitalistiske verden ved at samtlige viktige produksjonsmidler er i statlig eie og ved et større antall reguleringer og forordninger for enkeltkapitalens virke. Alt som er igjen fra perioden med proletarietets diktatur, er i dag et oppsvulmet byråkratisk apparat som dels hemmer enkeltkapitalenes frie konkurranse, dels selv fungerer som reell fellekapitalist og kanaliserer av økonomiske midler til og fra bedrifter og bransjer. I kraft av dette må dagens Sovjetsamfunns karakteriseres som statskapitalistisk!

(Fra resolusjon vedtatt på KULs 1. Kongress.) Når "sosialistiske" levninger eksisterer sammen med en marxistiske overbygningssystemer, må dette samfunn nødvendigvis inneha en del ytre trekk som avviker fra f.eks. Norge. I følge forsvarerne av "overgangssamfunns-teorien", representerer disse et brudd med kapitalismen. Vi skal derfor som avslutning ta for oss enkelte trekk ved den sovjetiske "planøkonomien".

STATENS ROLLE.

Den statlige eiendomsformen er et nødvendig, men ikke tilstrekkelig trekk ved sosialismen. Visstnok er den statlige regulering av økonomien i Sovjet langt mer utviklet enn i f.eks. Ungarn og Jugoslavia. Men representerer denne form for planlegging et brudd med kapitalismen, eller er den av grunnleggende samme form som den statskapitalistiske regulering av den norske økonomien? Den rene empirien viser at:

- De langsiktigeplanene er dominerende, og disse tar i mindre grad sikte på å styre produksjonen fremfor å anslå produksjonsresultatene. Martin Nicolaus viser i boka Restoration of Capitalism in the USSR" (se Gnisten nr. 4/76) hvordan den sovjetiske "planøkonomien" er en sosialdemokratisk prognoseøkonomi, som oppstår ved å summere de lokale produksjonsplanene kombinert med markedsbetraktninger. Når den sovjetiske økonomiens overordnede målsetting er overskuddsmaksimering, da kan de statlige "planleggingsinstanser" heller ikke fungere som annet enn sandpåstrøere for den enkelte bedrifts profittmaks-

imering. Det kapitalistiske markedets lovmessigheter bestemmer nemlig de økonomiske planene - ikke omvendt. Det er da bare naturlig at tyngdepunktet for de sentrale planene endres til fordel for indikatorer som virker gjennom markedet og verdiloven: Profittmasse, Profitttrate, salgsverdi. (Jrf. Bresjnevs beretning til den 24. partikongress i 1971).

PRODUKSJONSMIDLENE.

Tidligere ble disse tildelt bedriftene gratis, mens de nå betaler en fast rente, som regnes som produksjonskostnad. Alt i 1965 foreslo Kosygin at produksjonsmidlene skulle omsettes fritt på markedet, men dette er ennå ikke fullt gjennomført. I 1970 var det opprettet 4-5000 "overskuddsdepoter" for produksjonsmidler, som bedriftene fritt kunne selge til og kjøpe fra. Gjennom kontraktssystem og ved å unndra enkelte varer fra den sentrale planlegging, anslo Maurice Dobb i 1970 at mellom 1/4 og 1/3 av bedriftenes innkjøp skjedde uavhengig av den 24. partikongressen, må den antas at denne andel nå er enda større.

Når lønningene gjennom bonussystem fastsettes lokalt, og den sentrale tildeling av produksjonsmidler som ikke alt er solgt gjennom det frie marked, skjer ut fra lønnsomhetsbetraktninger, da gjenstår om mulig enda mindre av den statlige styringen av økonomien. Den statskapitalistiske sovjetøkonomien er underlagt de samme lovmessigheter og begrensninger som gjelder for ethvert kapitalistisk land, noe den sovjetiske krigsøkonomien også bærer preg av.

Sej.

Hjelp den kriserammede befolkning i Eritrea

Postgiro 2 31 67 43

Den eritreiske hjelpeorganisasjon i Norge

Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6

For nærmere opplysninger, kontakt ovennevnte adresse.

KUL's ÅPNE MØTER VÅREN -78

- ★ **Parti/Råd**
Konfrontasjonsmøte med SV.
Innleder Petter Nafstad
- ★ **Eritrea**
Innleder fra EPLF
- ★ **Palestina**
Vi inviterer Palestinafronten, Palkom, og PWU
- ★ **Linjer 1. mai**
KA, AUF, SV, AKP.
- ★ **3-Verdensteorien**
Innledere fra KUL og AKP
- ★ **DNA: Sosialfascisme og norsk imperialism**